

У кімнаті було темно, і Макс бачив тільки екран планшета. Він грав уже шість годин поспіль. Рівно стільки часу знадобилося його батькам, щоб переїхати з міста до села.

Макс був не великий хлопчик і не малий. Він сидів у темній кімнаті не тому, що сонце опустилося за горизонт і настав вечір, а тому, що він не хотів відкривати віконниці. Темрява була штучною. Зовні долинав скрекіт тисяч щикад, і крізь щілини вікон просочувалися промені яскраво-білого сонця. Вітер стукав дерев'яними рамами.

На екрані планшета сині, червоні й зелені птахи голосно лаялися й напивалися злістю. Вони жваво забиралися на величезну рогатку й вибухали, стикаючись із крихкими будівлями, які розсипалися прямісінько на голови зеленим свиням. Свині розчинялися в повітрі з приємним лясканням, птахи тріумфували, операція повторювалася знову і знову.

Зовні долинуло тихе гарчання, ніби вулицею проїхав мопед.

Мурахи прокопували вхід до кухні. Цвіркуни намагалися перецвірчати цикад. Голодний кіт нявчав. Батьки носили коробки з речами й плюхали їх на газон.

— Максе, — ласкаво покликала мама. — Допоможи нам, будь ласка, розібратися зі своїми речами.

Тиша. Наступна свиня з уханням і улюлюканням вибухнула в повітрі й підірвала шалаш, збудований з бамбука й динаміту.

— Максим, негайно спускайся у двір і забери свої речі! — гукнув батько.

У його голосі завжди звучали смішинки, тому Макс проігнорував і цей заклик.

Макс переїхав з міста до села.

Будинок був порожній. Без меблів, чашок і тарілок, які підстрибували від нетерплячки в коробках, перекладені рушниками.

І хоч минуло всього півдня з моменту, коли він лишив місто, Максові бракувало цілої купи речей та людей: плюшевого жирафа, телевізора,

друзів, бабусі Алевтини й навіть крикливої тітки Марусі — морозивниці з парку. Вона ж бо знала, яке морозиво він любить. Пломбір у шоколаді! А тут, у селі, навіть кіоску немає.

У кімнаті було темно, тихо і прохолодно, наче в печері. Макс вдивлявся в екран планшета, і світ навколо припиняв існувати.

На нього чекали великі зміни, і не лише чекали, але наступали на п'яти, смикали за відстовбурчені вуха й куйовдили кучеряву шевелюру.

Тиждень тому Макс сперечався з мамою щодо переїзду.

— Не хочу до села!

— Але ж, Максимусе, у тебе буде купа нових друзів, та й на природі жити дуже корисно!

Оця користь — найостанніше, що може вмовити хлопчика змінити свою думку.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Крім того, — додала мама, — у тебе буде власна собака. Її звати Роза, вона живе поруч із будинком.

На мить Макс засумнівався, чи треба пручатися, але згадавши, що втрачає навіть пломбір у шоколаді, він знову був певен: ідея з переїздом приречена на провал.

— Не потрібна мені собака, — сказав він. — Я хочу новий планшет, та й годі!

— Але ж природа...

— Природа нудна й зовсім нецікава! — хлопчик гримнув дверима своєї кімнати.

Але тепер він сидів у чужій порожній кімнаті, вкритий темрявою і зовсім один.

«Життя — складна штука, коли ти малий, — подумав він. — Дорослі вда-

ють, що знають, як тобі буде краще. І ніхто тебе не слухає».

— Звідси видно море! — сказала мама, відкриваючи балконні двері нової Максимової кімнати.

— Ми їдемо по морозиво й томати. Хочеш з нами?

Макс похитав головою.

Мама піджала губи.

— Тоді хоч піди познайомся з Розою.

— Нікуди вона не дінеться, — відмахнувся хлопчик.

За хвилину він почув, як загудів мотор машини, загавкала собака. Макс влаштувався на підлозі, бо меблів ще не було, підклав подушку під спину й приготувався добивати зілсних зелених свиней.

Але екран мигнув та згас.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Не було ані кудакання, ані малюнків зі злими пташками. Якщо немає гри, то немає й перемоги.

З вулиці долинуло нявкання та собачий рик. Не встаючи, Макс пошукав очима зарядку для планшетта, але її ніде не було. Макс похолов. Схопився на ноги. Перетрусив наплічник. Весь його вміст розсипався по підлозі: шоколадка, навушники, зошит та олівець, книжка про собаку, яку дала йому бабуся на прощання... Зарядки не було.

Сільський будинок був наповнений власними звуками: цоканням годинника з дерев'яним птахом, який вистрибував щогодини, поскрипуванням повітряного змія, що заплутався на горіщі, шурхотом птахів, які стрибали по даху.

Макс вийшов на двір. Ось вони, коробки з речами. Зараз він знайде зарядку для планшетта і ... Цікаво, чи зберігся рівень, чи йому доведеться починати гру спочатку?

На білому камені, яким було вислано подвір'я, лежала Роза. Не маленька, як пекінес. Не велика, як вівчарка. Саме така, як треба.

Вона була кудлата, тому що її давно ніхто не вичісував. А секунду тому вона спала, й лапи її ледь помітно тремтіли, ніби уві сні вона намагалася зловити кішку. Собака була задержувато-потворна.

Макс кинув оком на собаку, але йому конче треба було знайти зарядку, тому він не виявив ніякого інтересу до Рози, а вона, навпаки, побачивши хлопчика, у мить підхопилася, струснулася й зникла за рогом. І не визирала.

— Собако? — покликав Макс. — Виходь.

Тепер йому конче треба було з нею познайомитися.

— Розо? — невпевнено покликав він.

Але відповіддю йому була тиша.

Макс завернув за ріг, де сховалася собака, але побачив лише коробки з кухонним приладдям.

«Що ж, не дуже-то й потрібно», — подумав Макс і відкрив першу коробку. У ній були

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

сорочки й шорти, акуратно складені мамою. У другій коробці він знайшов книги. У третій — іграшки. Хлопчик обережно перебрав вміст кожної коробки. За десять хвилин Макс нетерпляче викидав речі на землю, але зарядки для планшета ніде не було.

Усе в саду здавалося Максowi порожнім і нудним. Малина, що стояла парканом вздовж огорожі, була заввишки з хлопчика. Він хотів подивитися, що там за парканом, і взявся за стебло малини. Одразу ж зойкнув, відсмикнув руку. З пальця сочилася кров.

— Дурна малина, — прошипів хлопчик. — Дурний будинок. Дурна собака. Де б вона не була.

Він штовхнув камінчик і підійшов до великого лапатоного дерева зі світлим стовбуром, що місцями луснув від старості й напруги. Гілки його були вкриті довгастим світло-зеленим листям і круглими плодами, схожими на величезний зелений горох.

Макс зірвав плід, розкусив м'яку шкірку і натикнувся зубами на щось тверде. Гіркота залила рот, і Макс викинув плід у кущі. Молодий горіх пофарбував пальці в жовтий колір.

З кушів вискочила Роза. Біло-жовта. З шерстю, схожою на застигли морські хвилі, й холодним вологим носом. Але про це Макс ще не знав.

Собака підтягнула хвіст і всілася на нього. Вона була безпородна, і її це зовсім не турбувало.

Від несподіванки Макс опустився на ганок і звідти дивився на собаку. Він не те щоб любив собак, але він був людиною, а в людині закладена любов до собак та іноді — до котів. Тому він вивчав Розу здалеку і згадував факти, які знав про собак.

У Рози потіють лапи.

Відбиток її носа неповторний, як і відбитки пальців людини.

Собака — перша тварина, яка побувала в космосі.

А ще собаки вміють закохуватися.

Роза дивилася на Макса скося, часто моргаючи очима. Ніби заgravала з ним. Або не довіряла.

Подивившись на Розу, Макс згадав, що собаки можуть по-справжньому сумувати. Це називається депресією.

